

Recensie: The only way is up*****

Beursschouwburg Brussel
dinsdag 5 september 2017

foto © Thomas Dhanens

Recensie:

Muziektheater out of the box op een erg originele manier gebracht, dat doet 'The only way is up' van Boris Van Severen en Jonas Vermeulen. Elk staan ze achter een dj booth, bespelen de synths, bas- of elektrische gitaar en zingen ze in 6 delen (subtiel aangebracht via een rode spot die bijkomend aangaat telkens een nieuw hoofdstuk aangeboord wordt) over het leven van 4 hoofdpersonages: Astormouse die droomt van een ruimtereis met een meisje, de Chief die carrière maakt omdat die al in pole position kon starten via zijn afkomst, The New Boy die in zijn jeugd het omgaan met vrouwen bekijkt volgens het 4 F's principe: 'Find them, Feed them, Fuck them, Forget them' en tenslotte is er cat-man die het allemaal rustig aan doet en last heeft van keuzestress in het leven.

Het zijn die personages die verschillende fases doorlopen van de kindertijd tot de dag dat het einde nadert. Van Severen en Vermeulen zetten zo'n verschillende personages neer dat dit vraagt om een eclectische aanpak in de muziek, van electro over blues, een song die doet denken aan Justin Timberlake, een streep akoestische gitaar met wat live whistling erbij, het zit allemaal in deze geniale voorstelling 'The only way is up' wiens titel ironisch bedoeld is. Jeugdromen worden zelden werkelijkheid, en het leven is lang niet rozengeur en maneschijn, blijkt.

De Chief zien we kakken op zijn medewerkers, gemiddeld drie uur slapen en slaappillen nemen. 's Morgens is ie al op van de zenuwen door de files waardoor een eerste meeting al meteen gerescheduled moet worden, terwijl hij zijn personeel oppept met 'jullie zijn ruwe diamanten. Als jullie willen schitteren, kunnen jullie geen voldoening nemen met voldoende'. In zijn vroege jaren zit ie vol energie: 'Not everybody gets the opportunities I get.' maar al snel wordt zijn leven bepaald door zijn agenda 'Ik startte in pole position maar het is hard werken om in de competitie te blijven' klinkt het wat hem uiteindelijk zuur opbreekt en te zien is in een subtiel blauwe pijl in neon die naar boven wijst met twee groene vleugeltjes erbij nadat de biepton en een blauwe rechte lijn de hartstilstand visueel toonde.

'School is one great loop.' horen we bij de start van 'The only way is up'. Vandaar dat de komst van de New Guy erg welkom is. 'A pure heart is all that matters' my father says, laat Astormouse optekenen. Uiteindelijk wordt ze ongepland zwanger van een tweeling, ziet de Chief zijn vrouw Alexandra nauwelijks, moet ie even me-time inplannen om een cadeau te kopen voor haar en wordt ook de New Guy papa van een dochter die hij als hij oud is niet meer zal zien. Hij kan haar geen ongelijk geven: 'You can't build a house on a swamp'. Of hoe het gezinsleven soms een aardig zootje is en een goeie work-life balance vinden een ware uitdaging.

Nog in de kindertijd horen we 'Don't throw cissors at a teacher's head' en in de puberteit 'parents, teachers. Giving speeches.', 'There is more free will in prison.' en 'Rules will not ruin the prime time of our lives.' Astormouse blijkt na haar schoolcarrière een baan in een kantoor aangenomen te hebben waar ze als crazy moet werken en presteren en het moet hebben van een 15 minutes break. Alle idealen worden opzijgeschoven. Het motto luidt: 'Don't make sense, fun, make money.' Â terwijl een ander zich afvraagt wat het nut is van school.

'Only dead fish go with the flow. Our future starts tomorrow' klinkt het uitstellend na de schooltijd bij cat-man. Bluesy klinkt ie die hoe ouder hij wordt hoe meer kritiek gaat hebben op de maatschappij. Het is kiezen tussen uitgebuit worden of werkloos zijn,

volgens hem. Maar uiteindelijk gaat ie naarmate hij ouder wordt wel mee met de flow. Over het kantoorleven wordt geen al te positieve boodschap afgeleverd dus, dat geldt ook voor privé relaties, met een breuk tussen The New Guy als vader en zijn dochter enerzijds, en die tussen Astormouse en hem anderzijds eerder in de voorstelling waarbij ze wel in goede verstandhouding uit elkaar gaan: 'Life is a disillusion with you. Start to grow up. All my orgasms were fake. We are not living on different planets (Venus & Mars nvdr.) anymore, there are lightyears between us. I think our story is one with an end.' klinkt het in het duet dat begeleid wordt op akoestische gitaar.

The New Guy gaat de experimentele tour op. Een geweldige electro sound giert door de speakers op 'In the club I take some pills' terwijl Astormouse andere pillen moet nemen en een tweeling heeft. Haar wereld zal verkleinen, ze zal ontslag nemen als kantoorbediende, en haar wereld wordt niet veel meer dan de sofa en het bed waarin ze ligt terwijl haar tweeling tieners worden. The Chief sterft aan de stress. 'The illusion of words is the biggest cancer' horen we verder nog in de voorstelling. Wanneer het zoontje van de Chief tijdens diens begrafenis zegt dat ie zijn vader zal missen onder andere omdat hij hem leerde 'pseudoniem' spellen, komt dat ook zeer kritisch over net als die 'We will always miss you.' Dat zal wel in het geval van een kind die zijn vader nooit zag... Holle woorden op een begrafenis dus.

Klonk het bij Cat-man nog strijdvaardig en wou ie de wereld veranderen, er een ander leven op nahouden buiten de maatschappij dan stelt ie op latere leeftijd vast: 'Never question what's been established.' terwijl The New Guy een vriendin heeft en vaststelt dat de helft van wat er in het huis is, niet van hem is. Astormouses leven is dan weer beperkt tot die kleine ruimte, terwijl ze vroeger droomde van de ruimte en als een astronaut door de ruimte te vliegen. 'I embrace the dark and the bright side of the moon' klinkt het waarbij ze haar lot omarmt.

'The only way is up' brengt dus muziektheater of musical als je wil op een erg intelligente, vernieuwende en sublieme manier. De storytelling over de verschillende personages zit zeer goed in elkaar alsook de score die we maar al te graag mee naar huis zouden willen kunnen nemen op een cd'tje. Het thema is vervlogen kinderdromen, het leven dat vaak niet wordt wat je er aanvankelijk van verwachtte. De voorstelling gaat verder over je aanpassen aan de situatie, maar is vooral ook erg maatschappijkritisch net als zijn titel trouwens. Boris Van Severen en Jonas Vermeulen willen vooral meegeven dat je niet constant kan blijven groeien of pieken. Ooit komt die weerbots wel ...

< Bert Hertogs >